

ПОДОРОЖ НА МІСЯЦЬ

Ви цікаві, діти милі,
Хто се Млакові Данилі
Так докладно розказав,
Що там в місяці є ріще,
Як хлоп з богом найостріще
Посваривсь і суд прийняв?

Ви не думайте, любенькі,
Що се прості витребеньки!
Ой, Данило добре чув
Від самого хлопа того,
Як недавно, дня одного
Сам на місяці він був.

«Що-що-що? Данило Млака,
Славний музик і співака,
Був на місяці? Агій!»
Що ж, а я се чув від свідка,
Що мав очі, як у дідька,
Ось що мовив свідок мій:

Якось раз Данило Млака
Захотів спіймати рака
У потоці при горбу.
Та рак мудрий, діти милі,
Показавши хвіст Данилі,
Шусть в коріння під вербу.

А верба була старезна,
Дупельнява і грубезна,

А коріння страх густе:
Штуркає Данило Млака,
Щоби рака вгнать до сака —
Е, та де там, все пусте!

І сказав вербі Данило:
«Вербо, щоб тебе зломило!
Мого рака не ховай!»
А верба лиш скрип на тее.
«Не скрипи! Даю святее
Слово, що помщусь! То знай!»

А верба знов скрип Данилі!
Той здержатись вже не в силі,
Аж зубами скреготить,
Кинув рака-сіромаху,
За сокиру хап! — і з маху
Ну вербу мою лупить!

Так рубає — з уст ні пари!
Аж тріски летять під хмари...
Аж ось вечір надійшов,
І на небі, мов в світлиці,
Повний місяць блідолиций
Повагом собі зійшов.

Над вербою став він круто
І глядить, чого так люто
Млака наш її січе.
Втім, у Млаки сокирища
Як не вирвесь з топорища,
Просто місяцю в лице!

Зап'ялась аж по насічку,
Млака став, неначе свічку,
Очі витріщив — глядить.
Що робити? Ось публіка!
Далі, вздрівши чоловіка
В місяці, ось так кричить:

«Гей ти, мой! Послухай, свату!
Там в твою, як бачу, хату
Сокирча мое вп'ялось.
Прошу, скинь ту вниз поману!

Я в довгу вже не остану,
Вигоджу й тобі десь щось!»

Але той стоїть, як туман.
Наш Данило зразу думав,
Що не чує хлоп тих слів,
То кричав, трохи не згинув, —
Та тамтой, хоч гинь, не кинув,
Рушитися не хотів.

«От ще, — буркнув, — бовт яловий!
Шкода мови і розмови,
Тра самому там піти,
Щоб сокира не пропала.
А сли хлоп сей не дасть драла,
В карк го добре натовкти!»

І побіг він у хатину,
За хвилину вже драбину
Трисажневою тащить,
До верби приставив, лізе...
Виліз. «Гей ти, горлорізе!» —
Знов до місяця кричить.

Та хлоп в місяці ні слова!
«Ні, дарма з дурним розмова!»
Скинув Млака кожушок,
Витяг вгору драбинище,
Знов приставив вгору вище
І знов виліз на вершок.

А там ставши, знов драбину
Вверх підтяг і за хвилину
Знов три сажні вище став.
Так працюючи без впину,
За порядную годину
Він на місяць вдряпцював.

Ви цікаві, любі діти,
Що за диво розглядіти
Мусив там Данило наш?
Де там! Ані крихти дива!
Лиш будяччя, та кропива,
Та піски, та пустопаш.

Лиш на самій середині
Хлоп стоїть на кретовині
З оберемком на хребті,
А сокира в кретовину
Вбилась в саму середину,
При самій його п'яті.

«Ну, — подумав наш Данило, —
Якби трошки полівило,
Був би-м му в п'яту впоров!»
Жаль му стало хлопа того.
Наблизившись, рік до нього:
«Здоров, свату! Мой, здоров!»

«Слава богу! — хлоп озвався. —
Де ти, куме, тут узявся?» —
«За сокирою я тут.
Якби ти мав душу щиру,
Був би зверг мені сокиру!
А то кілький мав я труд!»

«Щиру душу! — хлоп воркоче.—
Ось чого сей в мене хочє!
Що ж то, я за щирість тут?
Я терплю ту кару божу,
З місця рушитись не можу,
Хоч най ясні громи б'ють!»

І він розказав Данилі
Всю ту повість, діти милі,
Що читали ви в «Дзвінку»,
Все те правда, безперечно,
Бо Данило б небезпечно
Байку не зновив таку.

Вислухавши повість тую
Про провину так страшную
І про слухний божий гнів,
Плюнув наш Данило Млака.
«Га, сли ти такий собака,
То прощай! Я йду домів!»

І сокиру взяв з купини,
Скік до своєї драбини,
Вниз із місяця спустив.